PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. spalio 8 d.*

Byloje T-51/07

Agrar-Invest-Tatschl GmbH, įsteigta St. Andrä im Lavanttal (Austrija), atstovaujama advokatų U. Schrömbges ir O. Wenzlaff,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą A. Alcover San Pedro ir S. Schønberg, padedamų advokato B. Wägenbaur,

atsakovę,

dėl prašymo iš dalies panaikinti 2006 m. gruodžio 4 d. Komisijos sprendimą C(2006) 5789 galutinis,

* Proceso kalba: vokiečių.

EUROPOS BENDRIJŲ
PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas E. Martins Ribeiro, teisėjai N. Wahl ir A. Dittrich (pranešėjas),

posėdžio sekretorė K. Andová, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. balandžio 2 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

1 Ieškovė ginčija Austrijos Respublikai skirtą 2006 m. gruodžio 4 d. Komisijos sprendimą C(2006) 5789 galutinis (toliau – ginčijamas sprendimas) tiek, kiek Komisija jame nurodo, kad, pirma, importo muitus, kurie sudaro 110 937,6 euro ir kuriuos yra skolinga ieškovė *Agrar-Invest-Tatschl GmbH* už Kroatijos kilmės cukraus importą, reikia įtraukti į apskaitą *a posteriori* ir, antra, kad atsisakymas išieškoti šiuos muitus yra nepagrįstas.

Teisinis pagrindas

2 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 302, 1992, p. 1, toliau – BMK), su pakeitimais, padarytais 2000 m. lapkričio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 2700/2000 (OL L 311, 2000, p. 17), 220 straipsnio 2 dalies b punkte nustatyta:

„Išskyrus 217 straipsnio 1 dalies antrojoje ir trečiojoje pastraipose nurodytus atvejus, paskesnis įtraukimas į apskaitą neatliekamas, jeigu:

a) <…>

b) teisiškai privaloma sumokėti muito suma nebuvo įtraukta į apskaitą dėl muitinės padarytos klaidos, kurios, yra pagrindo manyti, asmuo, privalėjęs sumokėti tokią pinigų sumą, negalėjo nustatyti, veikdamas sąžiningai ir laikydamasis visų galiojančių teisės aktų nuostatų, susijusių su muitinės deklaracijos pateikimu.

Jeigu prekių lengvatinis statusas nustatomas pagal administracinio bendradarbiavimo sistemą dalyvaujant trečiosios šalies institucijoms, kurios išduoda netinkamą sertifikatą, toks išdavimas yra klaida, kurios nebuvo galima nustatyti pagal pirmąją pastraipą.

Vis dėlto netinkamo sertifikato išdavimas nėra klaida, jeigu sertifikatas buvo išduotas pagal neteisingai eksportuotojo pateiktus faktus, išskyrus tuos atvejus, kai visų pirma yra aišku, kad sertifikatą išdavusios institucijos žinojo arba turėjo žinoti, kad prekės neatitiko reikalavimų, pagal kuriuos taikomas preferencinis režimas.

Apmokestinamas asmuo gali įrodyti, jog buvo sąžiningas, jeigu yra akivaizdu, jog vykdydamas atitinkamas operacijas jis dėjo visas pastangas, kad įvykdytų visas preferencinio režimo taikymo sąlygas.

Vis dėlto apmokestinamas asmuo negali įrodyti, jog buvo sąžiningas, tuo atveju, kai Europos Komisija *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* paskelbia pranešimą, kuriame teigiama, kad yra abejonių dėl tinkamo preferencinių susitarimų taikymo jas gaunančioje šalyje.“

3 BMK 239 straipsnis išdėstytas taip:

„1. Importo arba eksporto muitai gali būti grąžinami arba atsisakoma juos išieškoti susidarius 236, 237 ir 238 straipsniuose nenurodytoms padėtims:

— nustatytinoms taikant Komiteto procedūrą,

— sąlygotoms aplinkybių, kuriomis suinteresuotojo asmens veiksmuose nematyti apgaulės arba akivaizdaus aplaidumo požymių. Padėtys, kurioms susidarius gali būti taikoma ši nuostata, ir procedūros, kurios turi būti taikomos tokiais atvejais, nustatomos taikant Komiteto procedūrą. Muito grąžinimui arba atsisakymui jį išieškoti gali būti nustatomos ir specialios sąlygos.

2. Dėl 1 dalyje nurodytų priežasčių muitai grąžinami arba atsisakoma juos išieškoti, jeigu 12 mėnesių nuo skolininko informavimo apie muitų sumą dienos atitinkamai muitinės įstaigai pateikiamas prašymas.“

Faktinės aplinkybės

4 Ieškovė yra Austrijos įmonė, kurios pagrindinė veikla yra prekyba žemės ūkio produktais. Nuo 2001 m. rugsėjo 20 d. iki 2002 m. rugpjūčio 8 d. ji atliko 76 Kroatijos kilmės cukraus importo operacijas. Šis ieškinys nenusijęs su importo operacijomis Nr. 1–67. Ginčas kilo dėl importo muitų įtraukimo į apskaitą *a posteriori* tik už devynias importo operacijas Nr. 68–76 (toliau – ginčytinos importo operacijos) ir su joms galimu taikyti atsisakymu juos išieškoti. Šios importo operacijos buvo įvykdytos nuo 2002 m. liepos 1 d. iki rugpjūčio 8 dienos.

5 Ginčytinos importo operacijos buvo vykdomos remiantis „Europos Bendrijos ir Kroatijos Respublikos laikinuoju susitarimu dėl prekybos ir su prekyba susijusių reikalų“ (OL L 330, 2001, p. 3, toliau – laikinasis susitarimas). Šiame susitarime, be kita ko, nustatytas lengvatinis režimas Kroatijos kilmės cukrui, jei Kroatijos valdžios

institucijos išduoda prekių judėjimo sertifikatą EUR.1 (toliau – sertifikatas EUR.1), kurį privaloma pateikti šalies, į kurią importuojama, muitinės įstaigai.

6 2002 m. balandžio 2 d. Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) informavo Komisiją, kad kilo įtarimų dėl padirbtų kilmės sertifikatų naudojimo lengvatiniu režimu importuojant cukrų iš kai kurių vakarinių Balkanų šalių.

7 2002 m. birželio 26 d. paskelbtu „pranešimu importuotojams“ (OL C 152, 2002, p. 14) Komisija paskelbė, kad yra pagrįstų abejonių dėl tinkamo cukrui, visų pirma Kroatijos kilmės, suteikto lengvatinio režimo taikymo. Ji taip pat nurodė, kad cukraus importas lengvatiniu režimu iš Kroatijos ir Balkanų šalių gerokai padidėjo, nors tos šalys visiškai neseniai skelbė apie cukraus gamybos deficitą. Komisija paragino Bendrijos ekonominių operacijų vykdytojus imtis būtinų atsargumo priemonių, nes dėl tokių prekių išleidimo į laisvą apyvartą gali atsirasti skola muitinei, o dėl tokio sukčiavimo gali būti padaryta žalos Bendrijos finansiniams interesams.

8 Visos ginčijamos importo operacijos įvykdytos po šio pranešimo paskelbimo Oficialiajame leidinyje.

9 Austrijos muitinės administracijos prašymu Kroatijos muitinės institucijos nuo 2002 m. liepos 23 d. iki 2003 m. rugsėjo 16 d. vykdė ieškovės pateiktų sertifikatų EUR.1 už ginčytinas importo operacijas *a posteriori* tikrinimą, kaip nustatyta laikinojo susitarimo 4 protokolo 32 straipsnyje.

10 Atlikusi tikrinimą, 2003 m. vasario 18 d. Kroatijos muitinės administracija patvirtino, kad ginčytinoms importo operacijoms Nr. 68–72 išduoti sertifikatai EUR.1 yra autentiški ir tikslūs, o 2003 m. rugsėjo 13 d. tokį patį patvirtinimą išdavė ir ginčytinoms importo operacijoms Nr. 73–76.

11 Paskelbus pranešimą importuotojams, OLAF Graikijoje ištyrė tariamai Kroatijos kilmės cukraus mėginius ir nustatė, kad jis sudarytas iš cukrinių runkelių cukraus ir cukranendrių cukraus mišinio, todėl tikrai nėra Kroatijos kilmės. 2002 m. spalio 28 d. OLAF apie tai informavo valstybes nares.

12 2003 m. birželio mėn. OLAF atliko tyrimą Kroatijos cukraus gamintoją *IPK Tvornica Šećera Osijek d.o.o.* ir nustatė, kad ši įmonė, iš kurios ieškovė pirko cukrų, taip pat naudojo gamybai importuotą cukranendrių cukrų, nesant galimybės atskirti skirtingas cukraus siuntas.

13 Tada Kroatijos valdžios institucijos atšaukė visus sertifikatus EUR.1, kurie buvo išduoti laikotarpiu nuo 2001 m. rugsėjo 14 d. iki 2002 m. rugsėjo 17 dienos. 2004 m. birželio 30 d. Austrijos valdžios institucijos informavo atitinkamus importuotojus apie sertifikatų atšaukimą.

14 Atšaukus sertifikatus, 2004 m. rugpjūčio 9 d. kompetentinga Austrijos muitinės įstaiga ieškovei išsiuntė pranešimą apie 916 807,21 euro muito mokesčio išieškojimą *a posteriori*.

15 Dėl šio sprendimo ieškovė pateikė skundą kompetentingam Austrijos teismui ir, remdamasi BMK 220 straipsnio 2 dalies b punktu, paprašė neįtraukti į apskaitą *a posteriori* pranešime apie išieškojimą nurodytos muito mokesčio sumos ir papildomai, remdamasi BMK 239 straipsniu, paprašė atsisakyti juos išieškoti.

16 2005 m. birželio 1 d. laišku Austrijos Respublika paprašė Komisijos, kad ši, remdamasi minėtais straipsniais, nuspręstų, ar ieškovės atveju būtų pagrįsta atsisakyti įtraukti į apskaitą *a posteriori* importo mokesčių sumą, ir papildomai nuspręsti, ar atsisakymas išieškoti šiuos muito mokesčius yra pagrįstas.

17 Ginčijamame sprendime Komisija nurodė, kad galima atsisakyti įtraukti į apskaitą importo muitus *a posteriori* už importo operacijas Nr. 1–67, tačiau ginčytinų importo operacijų atžvilgiu, o tai iš viso sudaro 110 937,60 eurų sumą, ji nesutiko, kad muitai nebūtų įtraukti į apskaitą *a posteriori* ir nesuteikė leidimo atsisakyti juos išieškoti.

18 Iš esmės Komisija teigia, kad kompetentingos Kroatijos valdžios institucijos žinojo arba bent turėjo pagrįstai žinoti, jog prekės neatitinka reikalaujamų sąlygų, kad joms būtų galima taikyti laikinajame susitarime nustatytą lengvatinį režimą, ir todėl jos padarė klaidą pagal BMK 220 straipsnio 2 dalies b punktą. Tačiau kadangi pranešimas importuotojams buvo paskelbtas 2002 m. birželio 26 d., ieškovė, pasak Komisijos, negali remtis savo sąžiningumu, kai kalbama apie po šios datos įvykdytas importo operacijas. Tai, kad po pranešimo paskelbimo Kroatijos valdžios institucijos patvirtino, jog kai kurie sertifikatai EUR.1 yra galiojantys, šiuo atžvilgiu neturi reikšmės. Iš tikrųjų, pasak Komisijos, tuo metu, kai ieškovė vykdė ginčytinas importo operacijas, ji jau žinojo apie kylančią riziką, o atitinkamų sertifikatų galiojimo patvirtinimas jai negalėjo *a posteriori* suteikti teisėtų lūkesčių, nes tokiu atveju BMK 220 straipsnio 2 dalies b punkto penktoji pastraipa netektų prasmės.

Procesas ir šalių reikalavimai

19 2007 m. vasario 22 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu pareiškimu ieškovė pareiškė šį ieškinį.

20 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (aštuntoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

21 2008 m. balandžio 2 d. vykusiame posėdyje šalys buvo išklausytos ir atsakė į Pirmosios instancijos teismo žodžiu pateiktus klausimus.

22 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 2 ir 3 dalis,

— įpareigoti Komisiją nuspręsti, kad importo muitų, kurie sudaro 110 937,6 euro, už ginčytinas importo operacijas įtraukti į apskaitą *a posteriori* nereikia,

— papildydama antrąjį reikalavimą, nurodyti Komisijai nuspręsti, kad reikia atsisakyti išieškoti importo muitus, kurie sudaro 110 937,6 euro, už ginčytinas importo operacijas.

23 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Teisinis pagrindas

24 Grįsdama savo ieškinį ieškovė iš esmės nurodo, kad ginčijamu sprendimu buvo pažeistas BMK 220 straipsnio 2 dalies b punktas ir BMK 239 straipsnis tiek, kiek Komisija nusprendė įtraukti į apskaitą *a posteriori* su ginčijamomis importo operacijomis susijusius importo muitus ir (arba) juos išieškoti.

Dėl antrojo ir trečiojo reikalavimų priimtinumo

Šalių argumentai

25 Komisija, oficialiai nereikšdama prieštaravimo dėl priimtinumo, teigia, kad Bendrijos teismas, spręsdamas klausimą dėl teisėtumo, negali duoti nurodymų įstaigoms ar institucijoms arba jas pakeisti. Todėl antrasis ir trečiasis reikalavimai, kuriais siekiama Komisiją priversti atlikti tam tikrus veiksmus, yra nepriimtini.

26 Per posėdį ieškovė vis dėlto pakartojo savo reikalavimus pabrėždama, kad šiuo atveju Komisija neturėjo diskrecijos ir todėl nėra jokios priežasties, dėl kurios Pirmosios

instancijos teismas, nustatęs ginčijamo sprendimo neteisėtumą, negalėtų Komisijai nurodyti priimti jos reikalavimus atitinkantį sprendimą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

27 Remiantis nusistovėjusia teismo praktika, Pirmosios instancijos teismas neturi kompetencijos duoti nurodymus Bendrijos institucijoms (šiuo klausimu žr. 1983 m. birželio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Verzyck prieš Komisiją*, 225/82, Rink. p. 1991, 19 punktą; 1996 m. lapkričio 12 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *SDDDA prieš Komisiją*, T-47/96, Rink. p. II-1559, 45 punktą). Iš tikrųjų remiantis EB 231 straipsniu, Pirmosios instancijos teismas gali tik panaikinti ginčijamą aktą. Tada pagal EB 233 straipsnį atitinkama institucija privalo imtis priemonių Pirmosios instancijos teismo sprendimui įvykdyti (šiuo klausimu žr. 1995 m. sausio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Ladbroke prieš Komisiją*, T-74/92, Rink. p. II-115, 75 punktą ir 1999 m. rugsėjo 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *UPS Europe prieš Komisiją*, T-127/98, Rink. p. II-2633, 50 punktą).

28 Kalbant apie Komisijos diskrecijos nebuvimu grindžiamą argumentą, reikia pridurti, kad šis teisėtumo kontrolės ribojimas taikomas visoms ginčų, kuriuos gali nagrinėti Pirmosios instancijos teismas, sritims (2001 m. liepos 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Mattila prieš Tarybą ir Komisiją*, T-204/99, Rink. p. II-2265, 26 punktas, patvirtintas 2004 m. sausio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Mattila prieš Tarybą ir Komisiją*, C-353/01 P, Rink. p. I-1073, 15 punktu).

29 Todėl antrasis ir trečiasis reikalavimai yra nepriimtini.

Dėl atsisakymo įtraukti importo muitus į apskaitą a posteriori

Šalių argumentai

30 Ieškovė teigia, kad pagal BMK 220 straipsnio 2 dalies b punktą nereikia į apskaitą įtraukti importo muitų *a posteriori*, kai, pirma, teisiškai privaloma sumokėti muito suma nebuvo įtraukta į apskaitą dėl muitinės padarytos klaidos, antra, apmokestinamasis asmuo šios klaidos pagrįstai negalėjo nustatyti veikdamas sąžiningai ir, trečia, buvo laikytasi visų galiojančių teisės aktų nuostatų, susijusių su muitinės deklaracijos pateikimu.

31 Šiuo atveju reikia išsiaiškinti, ar 2002 m. birželio 26 d. Oficialiajame leidinyje paskelbus pranešimą importuotojams galima paneigti, kad ieškovė buvo sąžininga dėl sertifikatų EUR.1, pateiktų už ginčytinas importo operacijas, autentiškumo ir tikslumo.

32 Pasak ieškovės, Komisija neatkreipė dėmesio į tai, kad Austrijos muitinės institucijos būtent po pranešimo importuotojams paskelbimo ir būtent dėl šios priežasties pateikė Kroatijos kolegoms prašymus dėl visų už ginčytinas importo operacijas pateiktų sertifikatų EUR.1 patikrinimo.

33 Todėl ieškovės sąžiningumas nėra susijęs su ginčytinoms importo operacijoms išduotų sertifikatų EUR.1 autentiškumu ir tikslumu. Su šiais elementais susijusį sąžiningumą

paneigia pranešimas importuotojams. Tačiau taip nėra kalbant apie sertifikatų EUR.1 parvirtinimą *a posteriori* atlikus kontrolės procedūrą, kuri buvo pradėta būtent dėl pranešimo importuotojams paskelbimo.

34 Iš tikrųjų BMK 220 straipsnio 2 dalies b punkto paskutinėje pastraipoje pasakyta, kad apskritai apmokestinamojo asmens sąžiningumas atmetamas ne visiškai, o tik dėl gaminių, kuriems taikomas lengvatinis režimas, importo metu pateiktų kilmės įrodymų autentiškumo ir tikslumo.

35 Taigi, pasak ieškovės, jei ekonominių operacijų vykdytojas imasi papildomų priemonių sertifikato, susijusio su lengvatiniu režimu, autentiškumui bei tikslumui užtikrinti ir jei šiomis priemonėmis patvirtinama, kad sertifikatas iš esmės yra autentiškas bei tikslus, jo sąžiningumas yra atkurtas. Šis sąžiningumas yra susijęs ne vien su iš pradžių pateiktu sertifikatu dėl lengvatinio režimo, bet su tuo sertifikatu ir su jo galiojimo bei tikslumo patvirtinimu *a posteriori*, t. y. atlikus kontrolę, kuri patvirtina, kad buvo laikytasi kilmės sertifikato išdavimo reikalavimų.

36 Šiuo atveju ieškovė daro nuorodą ir į pranešimo importuotojams formuluotę, kuria Bendrijos operatoriai buvo raginami „imtis visų reikalingų atsargumo priemonių“. Taip Komisija esą nurodė, kad pradiniai su lengvatiniu režimu susiję sertifikatai nebegalioja ir kad ji tikisi, jog ekonominių operacijų vykdytojai imsis papildomų priemonių jų galiojimui ir tikslumui užtikrinti.

37 Kadangi Kroatijos muitinės administracija patvirtino su lengvatiniu režimu susijusių sertifikatų autentiškumą ir tikslumą, ekonominių operacijų vykdytojų sąžiningumas, susijęs su minėtu sertifikatų autentiškumu ir tikslumu, buvo atkurtas.

38 Dublike ieškovė patikslina, kad jei dėl pranešimo paskelbimo ji iš tikrųjų nebūtų buvusi sąžininga ginčytinų importo operacijų vykdymo momentu, šioje byloje svarbiausia atsižvelgti į kontrolės procedūrą *a posteriori*, po kurios, jei rezultatas yra teigiamas, galima atkurti jos sąžiningumą.

39 Komisija ginčija ieškovės argumentus.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

40 Remiantis BMK 220 straipsnio 2 dalies b punktu, muitų įtraukti į apskaitą *a posteriori* nereikia, jeigu jie atsirado dėl skolos muitinei, kai laikytasi visų toliau išvardytų reikalavimų (šiuo klausimu žr. 2006 m. birželio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Conseil général de la Vienne*, C-419/04, Rink. p. I-5645, 38 punktą ir ten nurodytą teismo praktiką):

— teisiškai privaloma sumokėti muito suma nebuvo įtraukta į apskaitą dėl muitinės padarytos klaidos,

— šios klaidos apmokestinamasis asmuo pagrįstai negalėjo nustatyti,

— jis veikė sąžiningai,

— buvo laikytasi visų galiojančių teisės aktų nuostatų, susijusių su muitinės deklaracijos pateikimu.

41 Šioje byloje šalys ginčijasi dėl reikalavimo, susijusio su ieškovės sąžiningumu. Iš tikrųjų galima teigti, kad šio reikalavimo nesilaikyta dėl pranešimo importuotojams teisinio poveikio.

42 Tokiu atveju reikia konstatuoti, kad BMK 220 straipsnio 2 dalies b punkto penktosios pastraipos formuluotė yra aiški ir vienareikšmė. Joje pasakyta, kad apmokestinamasis asmuo negali remtis savo sąžiningumu, jei Komisija Oficialiajame leidinyje paskelbė pranešimą importuotojams, kuriame išreiškiamos pagrįstos abejonės ir nenumatoma galimybė apmokestinamajam asmeniui įrodyti savo sąžiningumą imantis papildomų priemonių su lengvatiniu režimu susijusių sertifikatų autentiškumui ir tikslumui užtikrinti. Ši formuluotė BMK buvo nustatyta Reglamentu Nr. 2700/2000, kurio 11 konstatuojamoji dalis išdėstyta taip:

„Apmokestinamasis asmuo gali įrodyti esąs sąžiningas, jeigu jis įrodo, kad dėjo reikiamas pastangas, išskyrus tuos atvejus, kai *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* išspausdinamas pranešimas, kuriame nurodoma, kad yra pagrindas tuo abejoti.“(Pataisytas vertimas)

43 Be to, kaip pažymi Komisija, atmetant bet kokį sąžiningumą, kai yra paskelbtas pranešimas importuotojams, užtikrinamas labai aukštas teisinio saugumo lygis.

44 Būtina pabrėžti, kad pranešime importuotojams šiuo atveju nedaroma jokia nuoroda į BMK 220 straipsnio 2 dalies b punkto penktąją pastraipą ir kad kalbant apie teisines pasekmes jis nėra labai aiškus. Jame, be kita ko, nepatikslinta, kad jį paskelbus importuotojai nebegali remtis savo sąžiningumu. Išsiaiškinus, kad yra pagrįstų abejonių dėl tinkamo lengvatinio režimo, suteikto Kroatijos kilmės cukrui, taikymo, Komisija paprasčiausiai pabrėžia, kad „Bendrijos operatoriai <…> raginami nuo šiol imtis visų būtinų atsargumo priemonių“.

45 Per posėdį Komisija pripažino, kad negalima atmesti galimybės, jog išimtinėmis aplinkybėmis ji galėtų būti priversta patikslinti savo poziciją dėl absoliutaus pranešimo importuotojams poveikio, jei ekonominių operacijų vykdytojas nurodytų, kad po tokio pranešimo paskelbimo, tačiau prieš importo operaciją, jis ėmėsi papildomų tikrinimo priemonių, kurios patvirtino prekių kilmę.

46 Vis dėlto nereikia nagrinėti, ar ir kokiomis sąlygomis būtų galima daryti tokią išimtį, nes bet kuriuo atveju ieškovė nesielgė sąžiningai.

47 Dublike ieškovė aiškiai pripažįsta, kad ginčytinų importo operacijų vykdymo momentu ji nesielgė sąžiningai dėl to, jog buvo paskelbtas pranešimas importuotojams. Žinoma, ji pabrėžia, kad jos sąžiningumas buvo „atkurtas“ Kroatijos muitinės administracijai atlikus kontrolės procedūrą *a posteriori* ir patvirtinus, kad sertifikatai EUR.1 yra autentiški ir tikslūs. Tačiau BMK 220 straipsnio 2 dalies b punkto ketvirtojoje pastraipoje nustatyta, kad apmokestinamasis asmuo gali remtis savo sąžiningumu tik tuo atveju, jei „gali įrodyti <…> jog atlikdamas atitinkamas operacijas jis dėjo visas pastangas, kad įvykdytų visas lengvatinio režimo taikymo sąlygas“. Remiantis šia nuostata galima daryti išvadą, kad apmokestinamasis asmuo būtinai turėjo elgtis sąžiningai atitinkamu prekybinių operacijų vykdymo laikotarpiu. Todėl sprendžiant apie apmokestinamojo asmens sąžiningumą svarbiausia yra importo data.

48 Tačiau dokumentuose ieškovė nepateikė jokios informacijos apie veiksmus, kurių ji ėmėsi prieš arba po kiekvienos ginčytinos importo operacijos, kad pagal BMK 220 straipsnio 2 dalies b punkto ketvirtąją pastraipą įsitikintų, jog, nepaisant pranešimo importuotojams paskelbimo, ji laikėsi visų reikalavimų, taikomų lengvatiniam prekių režimui.

49 Atvirkščiai, tvirtindama, kad jos sąžiningumas buvo „atkurtas“ atlikus kontrolę *a posteriori*, ieškovė netiesiogiai patvirtina, kad ji nebuvo sąžininga iki to momento, kai, atlikus *a posteriori* kontrolę, buvo patvirtintas ginčytinoms importo operacijoms išduotų sertifikatų EUR.1 autentiškumas ir tikslumas, t. y. keli mėnesiai po to, kai šios importo operacijos buvo atliktos.

50 Kadangi ieškovė tvirtina, jog, kalbant apie jos sąžiningumą dėl su ginčytinomis importo operacijomis susijusių sertifikatų EUR.1 autentiškumo ir tikslumo, svarbiausia yra ne pati importo procedūra, o kontrolės procedūra *a posteriori*, nes teigiami jos rezultatai sudaro galimybę „atkurti“ jos sąžiningumą, pakanka konstatuoti, kad toks teiginys visiškai negali būti pagrįstas remiantis BMK 220 straipsnio 2 dalies b punktu.

51 Iš tikrųjų, net darant prielaidą, jog ieškovė elgėsi sąžiningai atsižvelgiant į kontrolės *a posteriori* rezultatą, vis tiek galima teigti, kad „atitinkamų prekybos operacijų vykdymo laikotarpiu“ ji elgėsi nesąžiningai. Taigi ieškovė negali teigti, kad jos sąžiningumas tam tikra prasme buvo atkurtas atgaline data dėl po minėtų importo operacijų įvykusių įvykių. Iš tikrųjų sąžiningumo sąvoka „kalbant apie *a posteriori* patikrintų ir patvirtintų lengvatinių sertifikatų autentiškumą ir tikslumą“ neturi prasmės.

52 Todėl prašymas panaikinti sprendimo 1 straipsnio 2 dalį turi būti atmestas.

Dėl nesutikimo atsisakyti išieškoti importo muitus

Šalių argumentai

53 Kalbėdama apie nesutikimą atsisakyti išieškoti importo muitus *a posteriori* pagal BMK 239 straipsnį, ieškovė ieškinyje daro nuorodą, tačiau tik trečiajame reikalavime, į „pirmiau pateiktus paaiškinimus“, nepateikdama išsamesnės informacijos.

54 Komisija pabrėžia, kad BMK 239 straipsnyje nustatytos atsisakymo išieškoti importo muitus sąlygos skiriasi nuo BMK 220 straipsnio 2 dalies b punkte išdėstytų sąlygų. Tačiau vietoj įrodymo, kad šiuo atveju buvo laikytasi BMK 239 straipsnyje nustatytų reikalavimų, ieškovė bendrai ir be jokio išsamesnio paaiškinimo pateikia nuorodą į argumentus, susijusius su BMK 220 straipsnio 2 dalies b punktu. Todėl kyla abejonių, ar jos ieškinys šiuo atžvilgiu atitinka Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto nuostatas. Bet kuriuo atveju ieškovės teiginys yra neįtikinamas, o to pakanka, kad jis būtų nepriimtas, nes BMK 220 straipsnio 2 dalis ir 239 straipsnio 2 dalis yra dvi skirtingos nuostatos, kurių taikymo reikalavimai taip pat skirtingi.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

55 Iš karto reikia pabrėžti, kad argumentai, kuriais būtų galima remtis grindžiant trečiąjį reikalavimą, kuris yra nepriimtinas, taip pat būtų tinkami kalbant apie pirmąjį

reikalavimą, kiek tai susiję su ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 3 dalies, pagal kurią atsisakymas išieškoti importo muitus remiantis BMK 239 straipsniu šiuo atveju yra nepagrįstas, panaikinimu.

56 Tačiau reikia konstatuoti, kad ieškovė prašymo išsamiau nebegrindžia. Ji apsiriboja ieškinyje pateikdama nuorodą į paaiškinimus, susijusius su BMK 220 straipsnio 2 dalies b punktu. Dublike ieškovė taip pat nepateikia išsamesnių pastabų šiuo klausimu. Per posėdį ji nurodė, kad muitinė tikrino kiekvieną importo operaciją. Ji tvirtino, kad kiekvieną kartą buvo imami mėginiai, kurie buvo siunčiami į Austrijos techninio patikrinimo tarnybą. Pasak ieškovės, ši tarnyba nustatė, kad tai yra grynas cukrinių runkelių cukrus, ir taip patvirtino, jog cukrus yra Kroatijos kilmės.

57 Remiantis Procedūros reglamento 48 straipsnio 1 dalies nuostatomis, į paskutinius pateiktus įrodymus vis dėlto negali būti atsižvelgta. Iš tikrųjų, jei pagal šią nuostatą šalys gali dublike ir triplike teikti įrodymus, kuriais grindžiami jų argumentai, Pirmosios instancijos teismas priima po tripliko pateiktus įrodymus tik išskirtiniais atvejais, kaip antai, jei įrodymo teikėjas iki rašytinės procedūros pabaigos negalėjo gauti aptariamų įrodymų arba jei pavėluotu priešininko įrodymų pateikimu galima pateisinti bylos papildymą, kad būtų užtikrintas rungimosi principo laikymasis (2004 m. balandžio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *M prieš Teisingumo Teismą*, T-172/01, Rink. p. II-1075, 44 punktas). Bet kuriuo atveju Procedūros reglamento 48 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad šalys turi pagrįsti, kodėl uždelsė pateikti įrodymus. Taigi, nors ieškovė per posėdį pripažino, kad šių aplinkybių nenurodė vykstant rašytinei procedūrai, ji nepateikė jokio paaiškinimo dėl tokio vėlavimo. Todėl į šiuos įrodymus atsižvelgti negalima.

58 Kalbant apie ieškinyje pateiktą nuorodą į paaiškinimus, susijusius su BMK 220 straipsnio 2 dalies b punktu, reikia pasakyti, kad nors šia nuostata tikrai siekiama to paties tikslo kaip ir BMK 239 straipsniu, šios dvi nuostatos nesutampa. Iš tikrųjų pirmojo straipsnio tikslas yra siauresnis už antrojo, nes vienintelis juo siekiamas tikslas – apsaugoti apmokestinamojo asmens teisėtus lūkesčius, susijusius su

sprendime dėl importo muitų įtraukimo į apskaitą *a posteriori* pateiktos informacijos pagrįstumu. Atvirkščiai, BMK 239 straipsnis yra bendroji teisingumo išlyga (šiuo klausimu apie tuo metu galiojusias lygiavertes nuostatas žr. 1996 m. gegužės 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Faroe Seafood ir kt.*, C-153/94 ir C-204/94, Rink. p. I-2465, 87 punktą; 1998 m. vasario 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Eyckeler & Malt prieš Komisiją*, T-42/96, Rink. p. II-401, 136–139 punktus).

59 Taigi BMK 220 straipsnio 2 dalies b punktas ir 239 straipsnis yra dvi skirtingos nuostatos, kurių taikymo kriterijai skiriasi. Todėl pagal Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą ieškovė, grįsdama su BMK 239 straipsniu susijusius reikalavimus, negali apsiriboti nuoroda į paaiškinimus, susijusius su BMK 220 straipsnio 2 dalies b punktu.

60 Todėl prašymas panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 3 dalį turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

61 Kadangi nebuvo pritarta nė vienam pagrindui, visas ieškinys turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

62 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti išlaidas pagal Komisijos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš *Agrar-Invest-Tatschl GmbH* bylinėjimosi išlaidas.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Paskelbta 2008 m. spalio 8 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris Pirmininkas

E. Coulon M. E. Martins Ribeiro